

Какъ да нарека тая мъка? Да каже ли протичката, че е една болѣсть? или пакъ още, че е Божие наказанье за да ми умѣгчи гърдостта и да ме направи да позная, че, безъ една особна благодать, можяхъ да станя безвѣрникъ като Юлиана, и по лудъ отъ него!

Както и да е, Богъ ме избави отъ едно толкось голѣмо зло тогази, когато най малко чякахъ отъ него. Една сутрина, като пихъ кафе, фанжхъ да бълвамъ и ме фанж колицѣтъ; помислихъ, че сж ме утروвили. Бълваньето прѣстаня; нъ, слабъ и потънжлъ въ потъ, легнжхъ си; посрѣдъ пладня заспахъ, спяхъ тихо до вечерьта.

Събудихъ се, като се почюдихъ дѣто сжмъ си толкось много почивалъ; и като не вѣрувахъ веке да имамъ нужда за сънь, станжхъ. — Казахъ си: «Като сжмъ правъ, ще бѣдж по еилень противъ обикновенитѣ си страхове.»

Нъ страховетѣ не додохж; треперяхъ отъ радость, и напълно признателень, като се осѣцахъ да сжмъ се върнжлъ при Бога, колѣничихъ да му се моля, и да му искамъ прошка дѣто се бѣхъ отказалъ за нѣколко дена отъ Провидѣньето Му. Тоя въсторгъ отъ радость бѣше изнурилъ силитѣ ми. Като стояхъ на колѣнне, опрѣнъ нѣколко врѣме на столѣтъ, осѣтихъ една нова нужда за сънь, и заспахъ въ това положение.

Колко врѣме? Не знамъ. Единъ чясъ, или по много. Събудихъ се половинъ съненъ; нъ едвамъ имахъ врѣме да се фърля облѣченъ върху одърѣтъ си, и заспахъ до съмнуванье. Цѣль день бѣхъ още съненъ; вечерьта, легнжхъ си рано, и спяхъ цѣла нощъ. Какво промѣненье станя у мене!

Не знамъ; нъ избѣднжхъ (оздравяхъ).